

λιας, Σεβαστιανὸς Γαριβάλδος, Βρίντζιος Ὀλιβιέρος, Φραγκίσκος, Πασχάλης, Ἀντόνιος, Ἰωάννης, Φραγκῆλος, Πασχάλης Ἰουστινιάνης καὶ δύο ἕτεροι ὧν ἄγνωστά εἰσι τὰ ὀνόματα) καίτοι ἀνηλεῶς βασανισθέντες, ἀντέστησαν πρὸς τὰς βασάνους, καθόσον μάλιστα καὶ αἱ μητέρες των εἰσαχθεῖσαι ἐντὸς τῶν εἰρηκτῶν ἐνεθάρρουν αὐτοὺς νὰ ἐγκαρτερήσωσι καὶ ὑπομείνωσι τὰ ἔσχατα ὑπὲρ τῆς θρησκείας. Τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1566 οἱ δεκαοκτὼ οὗτοι νεαροὶ μάρτυρες παρέδωκαν τὸ πνεῦμα, ἀπανθρώπως βασανισθέντες, καὶ καταταχθέντων ἐν τοῖς ἁγίοις, εἰκὼν τις ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῶν δολφῶν διακονίξει τὸν θάνατον αὐτῶν. Οἱ πρόκριτοι τῆς Μαόνας καὶ οἱ ἐνήλικες ἐξωρίσθησαν εἰς Κριμαίαν, ἔνθα πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπεβίωσαν, ἕτεροι δ' ἐπανεκάμψαν, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1567 εἰς Χίον καὶ Γένουαν, τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ δὲ Γραντερί-δε Γρανσάμ. μεσολαβήσαντος ὑπὲρ αὐτῶν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ. Οἱ πλείστοι τῶν Ἰουστινιανῶν ἐπέστρεψαν εἰς Γένουαν, καὶ μάτην ἐζήτησαν ἀπόζημίωσιν παρὰ τῆς δημοκρατίας, ἀκόμη δὲ τῷ 1805 οἱ Μαονεῖς θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὑπάρχοντας ὡς ἑταιρία καθ' ἃ μαρτυρεῖ στήλη τις ἀπὸ τοῦ 1653—1799 ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς τραπέζης τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἠτήσαντο τὸ ποσὸν ἐξακοσίων *λουύγγων*, ἢ ἐξήκοντακισχιλίων λιβρῶν, ἃς προκατέβαλον δι' ἐγγύψιν τοῦ ἐτησίου τόκου· ἀλλ' αἱ ἀπαιτήσεις των, καίτοι ἔχουσαι τὴν ὑπόστασιν, οὐδόλως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, μέχρι δὲ τοῦ νῦν οὐδεμία ἐγένετο πληρωμὴ τῶν μετρητῶν τούτων χρημάτων, καὶ ἐπειδὴ τῷ 1815 ἡ Τράπεζα διελύθη, δὲν ὑπάρχει πιθανότης νὰ γείνη ποτε τοιαύτη. (ἀκολουθεῖ).

Η ΝΥΞ

ΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ (1).

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ὁ Πειράζων.

ΠΜΗΝ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἐν Πράγα ἔνεκεν ὑποθέσεών μου. Ὅσας δ' εὐχαρίστους διασκεδάσεις καὶ ἂν εὐρισκον ἐκεῖ, δὲν ἠδυνάμην νὰ καταστειλω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν μι-

κράν μου γενέθλιον πόλιν, ἔνθα ἡ νεαρὰ σύζυγός μου ἀνέμενε ἀπὸ ἐξ ἤδη ἐβδομάδων τὴν ἐπάνοδόν μου. Ἀπὸ τὸν γάμον ἡμῶν δὲν ἐχωρίσθημεν ποτὲ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον. Ἡ Φαννὴ μοι ἔγραφεν ἀνά πᾶσαν ἐβδομάδα ἐπιστολάς πλήρεις τρυφερότητος καὶ ἔρωτος, καὶ τοῦτο ἐπηύξανε μᾶλλον τὴν νοσταλγίαν μου, ὥστε δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν ν' ἀποχαιρετήσω τὴν Πράγαν καὶ νὰ διανύσω τὰ τριάκοντα τέσσαρα μίλια τὰ χωρίζοντά με ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου.

Διὰ πάντα ὅστις δὲν ἔχει νεαρὰν σύζυγον εἰκοσιδύο ἐτῶν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, τὴν κόμην ξανθὴν, καθωραϊζομένην διὰ δύο μικρῶν τέκνων ὡραίων καὶ χαρισεστάτων, καὶ ὅστις πέντε ἔτη μετὰ τὸν γάμον ἐράται ὀλιγώτερον παρὰ τὸ πρῶτον ἔτος, ἀνωφελὲς θὰ ἦτο νὰ διηγηθῶ πρὸς αὐτὸν τὰ βράσανά μου.

Ἐν συντόμῳ νύχ ἀρίστησα τὸν οὐρανὸν ὅτε αἱ ὑποθέσεις μου ἐξ ὀλοκλήρου ἐπερατώθησαν, ἀπεχαιρέτησα τοὺς εὐαριθμούς φίλους μου καὶ γνωρίμους, καὶ εἶπον εἰς τὸν ξενοδόχον νὰ μοι δώσῃ τὸν λογαριασμὸν μου. Ἦθελον νὰ ἀναχωρήσω ταχυδρομικῶς τὴν ἐπιούσαν.

Τὴν πρῶταν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὁ ξενοδόχος μοι ἐπορουσίασε λογαριασμὸν πλοῦσιον. Δὲν εἶχον ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ τὸν πληρώσω καὶ νὰ δαπανήσω ἐν ταυτῷ καθ' ὁδόν, καὶ ἠθέλησα νὰ ἀλλάξω ἐν τραπεζικὸν γραμματίον. Ἐφερον τὴν χεῖρα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, τὸ ἐζήτησα εἰς ὅλα μου τὰ θυλάκια, εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου, ἀλλὰ δὲν τὸ εὔρον. Ἠσθάνθην τότε ἑμαυτὸν κακῶς ἔχοντα, διότι τὸ χαρτοφυλάκιόν μου περιέκλειε δισχίλια σκουδα εἰς χαρτονομίσματα, καὶ, μὰ τὸν Θεόν, ἡ ποσότης δὲν εἶναι μηδαμινὴ.

Ματαιῶς ἀνέτρεψα τὰ πράγματά μου, τὸ χαρτοφυλάκιον ἐγένετο ἄφαντον.

Κύτταξ' ἐκεῖ! ἔλεγον ἐν ἑμαυτῷ, ὁ ἄνθρωπος ἔχει στιγμὴν τινα εὐτυχίας; ὁ διάβολος ἐνεδρεύει καὶ τὸν ἐμπαίζει. Δὲν ἔπρεπε νὰ εὐφραίνηται τις ἐπὶ τῆς γῆς δι' οὐδὲν, καὶ ἠθελεν ἀπαλλαγῆ πολλοῦθιμων δυσχερεσιῶν! Σήμερον ὑποφέρω δοκιμασίαν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών μου.

Τὸ χαρτοφυλάκιον ἡ ἐκλάπη ἡ ἀπωλέσθη. Τὸ ἐκράτουν εἰσέτι εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν προτεροῖαν ἐσπέραν, καὶ τὸ ἔφερον ἐκ συνηθείας εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου μου, ὅπου εἶχον καὶ τὰς ἐπιστολάς τῆς Φαννῆς. Πῶς δὲ νὰ ἀνακτήσω τὰ χαρτὰ μου; Ὅστις τὰ κατεῖχεν ἤδη ἠδύνατο εἰς μίαν στιγμὴν νὰ τὰ μεταβάλλῃ εἰς νομίσματα.

(1) Κατὰ χυδαίαν πρόληψιν ἐν Γερμανίᾳ οἱ μάγοι συνέρχονται ἐτησίως καὶ ὀργιάζουσιν ἐν τῷ ὄρει Βλοχσβέργη τῆς Χάρζης, καὶ ἡ συνέλευσις αὕτη γίνεται τὴν νύκτα πρὸς τὴν 4. Μαΐου κατ' αὐτοῦς. Σ. Μ.

ἤρχισα τότε νὰ βλασφημῶ τρομερῶς, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τὸ σύνθημα ἀμαρτημάτων μου. Ἐὰν τὰ πράγματα εἶχον εἰσέτι καθὼς εἰς τὸν καλὸν παλαιὸν καιρὸν, καὶ ἐὰν ὁ διάβολος περιεπόλει ζητῶν τὴν λείαν του, ἤθελον διαπραγματευθῆ πάραυτα μετ' αὐτοῦ συνθήκη. Τοιαῦτα ἀναλογιζόμενος ἀνεπόλησα κατὰ νοῦν μορφὴν τινα, ἣν εἶδον πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν, καὶ ἤτις μοὶ ἐφάνη ὡς ἡ τοῦ δαίμονος προσωπικῶς. Ἀνεσκίρτησα, καὶ ἐν τούτοις ἤμην τόσῳ ἀπηλπισμένος, ὥστε εἶπον κατ' ἐμαυτόν. — Ἀδιάφορον, καὶ ἂν αὐτὸς ἦτο, θὰ τὸν ἐδεχόμην καλῶς κομίζοντά μοι τὸ χαρτοφυλάκιόν μου!

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠκούσθη κτύπος εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου.

— Ὡ! ὦ! ἐσκέρθη, ἐξέλαβεν ἴσως τοὺς λόγους μου σπουδαίους; — Ἐδραμον εἰς τὴν θύραν, ἀναλογιζόμενος τὸν ἄνθρωπόν μου, καὶ σχεδὸν προσεδόκων τὴν ἐμφάνισίν του ἔντρομος.

Ὅποια ἐκπληξίς! ἡ θύρα ἠνεώχθη, καὶ ἐκεῖνος περὶ οὗ ἐσκεπτόμην εἰσῆλθε χιριετῶν με διὰ πολλῶν ὑποκλίσεων.

Τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα.

Ὄφειλω νὰ εἶπω ποῦ ἐγνώρισα τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἵνα μὴ με ἐκλάβητε ὡς ἐξημμένον φαντασιοκόπον.

Ἐσπέραν τινα μετέβην εἰς τὸ καφενεῖον τῆς ἐν Πράγῃ λέσχης, ὀδηγούμενος παρ' ἑνὸς τῶν φίλων μου. Παρὰ τράπεζαν ἐκάθητο δύο ἄνθρωποι ὀλοψύχως ἀπασχολημένοι εἰς τὰς λαθουρινθώδεις πλοκάς τοῦ ζατρκίου. Νεανίαι δέ τινες ὄρθιοι πλησίον τοῦ παραθύρου διηγούντο ἱστορίας μυστηριωδῶν ἐμφανίσεων, καὶ ἀνὴρ τις μικρὸς, ἠλικιωμένος, ἐνδεδυμένος ἐρυθρὰ, περιεπάτει εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκάθησα λοιπὸν νὰ ἀναγνώσω τὰς ἐφημερίδας.

Οὐδεὶς ἀπασχόλει τόσον τὴν προσοχήν μου ὅσον ὁ ἐρυθρεῖμων ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ χάριν αὐτοῦ ἐλησμόνησα τὰς ἐφημερίδας καὶ τὸν πόλεμον τῆς Ἰσπανίας. Ἰπῆρχεν ἐν τῷ ἱματισμῷ του, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του, τραχύ τι καὶ ἀσθενές. Εἶχεν ἀνάστημα κατώτερον τοῦ μεσίου, ἀλλὰ κράσιν ξωμαλέαν, καὶ ἤγε πιθανῶς τὸ μεταξὺ τοῦ πενηκοστοῦ καὶ ἐξηκοστοῦ ἔτους, καὶ ὅμως μελανὴ στίλβουσα κόμη ἐκάλυπτεν ὀμαλῶς τὴν πλατεῖαν κεφαλὴν του, καὶ ἐπανέπιπτεν εἰς ὄξυ ἀπολήγουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Τὸ πρόσωπόν του

ἦν μελάγχρουν, ἡ ρίς του ἀνεστραμμένη, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν του ἐξέχοντα ἐπὶ πολὺ, καὶ ὁ μέγας του ὀφθαλμὸς ἐξετόξευεν ἀστραπάς, ἐνῶ οἱ χαρακτῆρες του ἔμενον ἀκίνητοι ὡσεὶ νεκροί. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἐσκεπτόμην, ἐγεννήθη διὰ νὰ γείνη ἡ δῆμιος, ἡ ἱεροκριτής, ἡ ληστής καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ποτὲ νὰ εὐρεθῶ μόνος μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινος λεωφόρου. Δὲν ἐγέλασε ποτὲ βεβαίως ἐπὶ ζωῆς του.

Ἠπατώμην. Ἠεροῶτο τὴν συνομιλίαν τῶν νεανιῶν, καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ, ἀλλ' ὅποιον γέλωτα, μέγιστε Θεέ! ἐφρικόλασα ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ διαβόλου ὅταν ὁ ἄδης ἀνοίγει διὰ νὰ δεχθῆ τὴν λείαν του. Παρετήρησα μηχανικῶς τοὺς πόδας του διὰ νὰ ἴδω μήπως ἀναγνωρίσω τὸν περίφημον πόδα τοῦ τράγου, καὶ τῷ ὄντι ὁ ἀριστερός του ποῦς, περιεκυλισμένος εἰς ὑποδημάτιον, ἦν τὸ χυδαίως ὀνομαζόμενον *στραβοπόδοι*. Ἐχώλαινε, καὶ ἐν τούτοις ἐβάδιζε τόσον ἡσύχως, ὥστε τὰ βήματά του οὐδαμῶς ἠκούοντο. Ἐκράτουν πάντοτε ἐμπροσθέν μου τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ τὰ βλέμματά μου τὰ ἐβρίπτον μακρότερον διὰ νὰ παρατηρῶ αὐτὸ τὸ παράδοξον πρόσωπον.

Ἐνῶ διέβαινε πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ζατρκίου, ὁ ἕτερος τῶν παικτῶν εἶπε με ἥθος θριαμβευτικὸν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, — Ἠρανίσθης κατὰ κράτος. Τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα ἀνεκόπη στιγμιαίως, ἐβρίφη βλέμμα ταχύ ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου, καὶ εἶπεν εἰς τὸν νικητὴν. — Εἶσθε τυφλὸς, εἰς τὴν τρίτην κίνησιν θὰ ἦσθε *μάτ* (ἡττημένος). Ὁ κερδαίνων ἤρχισε νὰ γελᾷ περιφρονητικῶς, ὁ δὲ ἡττώμενος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀλλ' εἰς τὴν τρίτην κίνησιν ὁ πρῶτος τῷ ὄντι ἡττήθη ὀλοσχερῶς.

Ἐνῶ οἱ παῖκται ἐτοποθέτουσαν αὐθις τοὺς πασσούς των, εἰς τῶν νεανιῶν εἶπεν εἰς τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα. — Γελᾶτε, κύριε, καὶ βλέπω ὅτι εἶσθε ἀντιθέτου γνώμης περὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων. Ἀνεγνώσατε τὸν Σχελίγκιον;

— Ἀναμφιβόλως. Ὁ Σχελίγκιός σας εἶναι ποιητῆς ὅστις ἐκλαμβάνει τὰ ὄνειρα τῆς φαντασίας του ὡς ἀληθείας. Καὶ σήμερον εἶναι οἱ φιλόσοφοι ὡς ἦσαν καὶ πάντοτε. Τυφλῶς ἐρίζουσι περὶ τῆς θεωρίας τῶν γουμάτων, καὶ κωφαίνουσιν εἰς τὴν ἐντελῆ μουσικὴν ἁρμονίαν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπέφερον θόρυβον. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἔγεινεν ἄφαντον.

Δὲν τὸν εἶχον ἰδεῖ ποτὲ ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ λησμονήσω τὴν καταχθόνιον ἐκείνην

φυσιογνωμίαν, ἣν ἐφοβούμην μὴ τὴν ἐπανίδω κατ' ἄνδρ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐρίσκειται τώρα ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ὁ Πειρασμός.

— Συγχωρήσατέ μοι ἐὰν σὰς ἐνοχλῶ, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ εἰς τὸν Κ. Ροβέρτον Δέ.;

— Ἐγὼ εἶμαι, τῷ ἀπεκρίθην.

— Πῶς μοι τὸ ἀποδεικνύετε;

— Ἀλλόκοτος ἐρώτησις, εἶπον κατ' ἑμαυτόν. Ἀναμφιβόλως οὗτος εἶναι κατάσκοπος ἀστυνομικός. Ἐπιστολὴ ἡμίσιχιστος ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης· τῷ ἔδειξα λοιπὸν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ περικαλύμματος.

— Καλῶς, εἶπεν. Ἀλλὰ φέρετε ὄνομα τὸ ὅποιον εἶναι τόσῳ κοινόν, ὥστε τὸ εὐρίσκει τις εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Γερμανίας, Οὐγγαρίας καὶ Πολωνίας. Δότε μοι περισσοτέρας διασαφήσεις, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐνεργήσω ὑποθέσεις μεθ' ὑμῶν καὶ ἐπὶ τούτῳ μὲ διεύθυναν πρὸς ὑμᾶς.

— Κύριε, εἶπον, συγχωρήσατέ μοι ἂν δὲν συλλογίζωμαι ταύτην τὴν στιγμὴν περὶ ὑποθέσεων, εἶμαι ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ἔχω ἀκόμη χίλια πράγματα νὰ κάμω. Ἀπατάσθε ἐπίσης κρινόντες περὶ ἐμοῦ, διότι δὲν εἶμαι μῆτε πραγματευτῆς μῆτε ἔμπορος.

Μὲ ἐκύτταζε διὰ τῶν μεγάλων του ὀφθαλμῶν.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν. Ἐτήρησε τότε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιγὴν, καὶ ἐφάνη ἔτοιμος νὰ ἀποχωρήσῃ. Ἀλλ' ἐπανέλαβεν. — Ἐξετελέσατε ἐντούτοις ἐμπορικὰς ὑποθέσεις εἰς Πράγαν. Ὁ ἀδελφός σας ὅστις, κατοικεῖ εἰς Β . . . , δὲν πλησιάζει νὰ χρεωκοπήσῃ;

Κατέστην ἐρυθρὸς καὶ ἔντρομος διότι οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἐγνώριζε ταύτην τὴν περίστασιν εἰμὴ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ. Ὁ ξένος προσεμεδίασε μετ' ἡθους εὐαρεσκίας.

— Ἀπατάσθε εἰσέτι, κύριε, τῷ ἀπεκρίθην. ἔχω ἀληθῶς ἀδελφούς, πλέον ἢ ἓνα, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν πλησιάζει νὰ χρεωκοπήσῃ, καὶ δὲν ἔχει αἰτίαν νὰ φοβηθῇ τοιοῦτόν τι δυστύχημα.

— Ἄ! ἄ! ὑπεντοθόρυσεν ὁ ἀνὴρ, καὶ οἱ χαρὰ κτηρές του κατέστησαν πάλιν ἀκίνητοι.

— Κύριε, εἶπον μετὰ τινος ἀγανακτήσεως, διότι ὀλίγον ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσωσιν ἐν Πράγῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, βεβαίως κακῶς πρὸς ἐμὲ ἀπητυθύνθητε καὶ ὀφείλω νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοι γνωστοποιήσητε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς σας, διότι ὀλίγας στιγμὰς ἔχω διαθέσιμους πρὸς χάριν σας.

— ἔχετε μόνον στιγμαίαν ὑπομονὴν, ἀπεκρίθη, διότι μὲ ἐνδιαφέρει νὰ ὁμιλήσω μεθ' ὑμῶν. Φαίνεσθε ἀνήσυχος καὶ ἀμηχανῶν, σὰς ἐπῆλθε δυσάρεστόν τι; ἐνταῦθα εἰσθε ξένος. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν εἶμαι κάτοικος τῆς Πράγης, εἶναι ἀληθές, καὶ γινώσκω τὴν πόλιν μάλιστα πρὸ δώδεκα ἡμερῶν. Ἀλλ' ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ. Φαίνεσθε τίμιος ἄνθρωπος. Μήπως ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων;

Ἦρχισε νὰ γελᾷ, ἢ μᾶλλον νὰ βρυχᾶται. Μοὶ ἐφάνετο ὅτι ἐβλεπον ὃν τι ἐπιθυμοῦν νὰ ἀγοράσῃ τὴν ψυχὴν μου· παρετήρησα αὐτομάτως τὸ ὑποδμημάτιόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ καταστείλω δεισιδαίμονά τινα φόβον. Τῷ ἀπεκρίθην ζωηρῶς ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην χρημάτων. — Ἀλλ' ὑμεῖς ὅστις μοι κάμνετε προσφορὰς τόσον γενναίας, ποῖος εἰσθε, κύριε; δύναμαι νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σας;

— Τὸ ὄνομά μου δὲν σὰς ἐνδιαφέρει μεγάλως, καὶ δὲν σημαίνει τίποτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Εἶμαι ἓνας Διαβολάνθρωπος (Manteuffel). (1) Αὐτὸ τὸ ὄνομα μὲ κατασταίνει ἄραγε ἀξιόπιστον παρ' ὑμῖν;

— Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ καὶ ἐκπλήξει μου, δὲν ἤξευρον τί νὰ ἀποκριθῶ καὶ ἠγνόουν ἂν ὠμίλει σπουδαίως, ἢ ἂν ἤθελε νὰ γελᾷσῃ,

Ἦνεῶσθη ἡ θύρα καὶ ὁ ξενοδόχος εἰσήλθε κρατῶν ἐπιστολὴν ἐλθοῦσαν διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Τὴν ἔλαβον ἐκ τῶν χειρῶν του.

— Ἀναγνώσατε πρῶτον ταύτην τὴν ἐπιστολὴν, εἶπε τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα, καὶ ἔπειτα συνομιλοῦμεν. Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἀναμφιβόλως εἶναι τῆς ἀγαπητῆς σας Φαννῆς.

Ἀπεσβολώθην τώρα ὅσον οὐδέποτε.

— Γινώσκετε τέλος πάντων τίς εἶμαι καὶ τί θέλω παρ' ὑμῶν; εἶπεν ὁ ξένος μετὰ τοῦ καταχθονίου γέλῳτός του.

Μοὶ ἤλθε νὰ ἀποκριθῶ « Βλέπω ὅτι εἶσαι ὁ Σατανᾶς καὶ θέλεις τὴν ψυχὴν μου! » Ἀλλ' ἀνεστάλην.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη. Πορεύεσθε εἰς Β . . . , πορεύομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, δέχεσθε θέσιν εἰς τὴν ἀμαξάν μου;

— Τὸν νῦχαρίστησα, καὶ τῷ εἶπον ὅτι εἶχον ἤδη ζητήσει ἵππους. Ἦρχισε τότε νὰ ἀμηχανῆ προδήλως. Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ σὰς πλησιάσω, εἶπεν. Ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀνάγκη νὰ ἴδω τὴν Φαννὴν σας, τὸν Αὐγουστον καὶ τὸν μικρὸν Λεοπόλδον.

(1) Οἱ Κόμητες Manteuffel εἶναι οἰκογένεια περιώνυμος ἐν Γερμανίᾳ. Σ. Μ.

Δὲν μαντεύετε ἀκόμη τί θέλω παρ' ὑμῶν; Μὰ τὸν διάβολον, κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐκδούλευσιν. Λέγετε λοιπόν.

— Καλά! εἶπον τέλος. Ἐὰν εἴσθε μάγος δύνασθε νὰ μοι γίνητε ὠφέλιμος. Ἀπώλεσα τὸ χαρτοφυλάκιόν μου· εἶπατέ μοι τίνι τρόπῳ θὰ τὸ ἀνεύρω.

— Πά! τί σᾶς χρησιμεύει ἐν χαρτοφυλάκιον. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω εἰς ἄλλο τι; . . .

— Εἶχον εἰς αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον χαρτῖα σπουδαῖα, καὶ χαρτονομίσματα χιλίων σκουδῶν. Τί πρέπει νὰ κάμω ἐὰν μοι ἐκλάπη;

— Πῶς ἦτο αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον;

— Κεκαλυμμένον ἀπὸ πράσινον σπηρικὸν καὶ κεκοσμημένον διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματός μου ἐν κεντήματι. Ἦτον ἔργον τῆς συζύγου μου.

— Λοιπὸν τὸ περικάλυμμα ἀξίζει περισσότερον τοῦ περιχομένου! — Ἦρχισε πάλιν νὰ γελά μετ' ἤθους χλευαστικοῦ. — Τί θὰ μοι δώσητε, εἶπεν, ἐὰν ἐπανορθώσω τὴν ἀπώλειαν ταύτην;

Εἰς ταύτας τὰς λέξεις μὲ ἐκύτταζεν ἀσκαρδαμυκτὶ ὡς ἂν ἐπερίμενε τὴν ἐξῆς ἀπόκρισιν, « θὰ σᾶς δώσω τὴν ψυχὴν μου! » Ἐπειδὴ ἐσιώπων, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

Ἦμην ἐκτὸς ἐμαυτοῦ. Ἦρχισανὰ φυλλολογῶ τὰ χαρτῖα μου, καὶ εἶδον ὅτι οὐδὲν ἔλειπεν.

— Εὔρον τὸ χαρτοφυλάκιον χθές, τὴν τετάρτην ὥραν, ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς Μαλδαύης, μοι εἶπε.

— Τῷ ὄντι εἶχον διαβῆ ἐπὶ τῆς γεφύρας κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ἐνεθυμήθην ὅτι ἠνέφωξα τὸ χαρτοφυλάκιόν μου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ἐπειδὴ δὲν ἤξευρον τίς τὸ ἀπώλεσε, προσέθηκε, τὸ ἠνέφωξα καὶ ἀνέγνων τὰ χαρτῖα διὰ νὰ γνωρίσω τὸν κάτοχον, καὶ τῶντι ἐξ ἐπιγραφῆς τίνος ἔμαθον τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διαμονήν σας. Ἦλθον ἤδη καὶ χθές, ἀλλὰ δὲν σᾶς εὔρον.

Ἦμην ἔτοιμος νὰ ἀναπηδήσω εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ ἐρυθροῦ ἐνδύματος. Ἡ χαρὰ μου ὑπῆρξε τοσοῦτον ζωηρὰ, ὅσον ἡ θλίψις μου ἦν βαθεῖα. Τὸν ὑπερεπλήρωσα εὐχαριστιῶν, ἀλλ' ἀπεποιήθη νὰ μὲ ἀκροαθῆ.

— Κατευθόδιον! ἀναβλεπέμεθα, εἶπε καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ ἐπάροδος.

Ἐκτοτε ἐσκεπτόμην μόνον νὰ ἀπομακρυνθῶ, νὰ ἀναχωρήσω. Ἐπλήρωσα τὸν ξενοδόχον. Ὁ ὑπηρέτης μου φέρων τὸ κιβώτιόν μου ἐπροσηγείτο ἐμοῦ ἐπὶ

τῆς κλίμακος. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἀδελφός μου, δι' ὃν ἦλθον εἰς Πράγαν, ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας.

Ἡ ἀναχώρησίς μου φυσικῶς ἀνεκόπη καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκεῖ ἔμαθον μετὰ χάρας ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐξωμαλύνθησαν καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἔδραμεν εἰς Πράγαν διὰ νὰ μοι φέρῃ αὐτοπροσώπως τὴν εὐτυχῆ ταύτην ἀγγελίαν. — Τώρα, μοι εἶπεν, ἔφερον τὸ πλοιάριόν μου εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἀπεχειρέτῃσα τὴν ἐμπορίαν. Δὲν θέλω πλέον νὰ κινδυνεύσω διὰ νὰ γίνω αὐριον ἐκατομμυριοῦχος ἢ ἐπαίτης, τιμώμενος ἢ δυσσημούμενος. Ἐρχομαι εἰς Πράγαν διὰ νὰ ἐκκαθαρίσω τοὺς ἐμπορικοὺς λογαριασμούς μου, καὶ κατόπιν θὰ ἀποσυρθῶ εἰς τὴν πατρίαν μου γῆν.

Ἰδὴ ἤγησα τὸν ἀδελφόν μου εἰς διαφόρους οἰκίας· ἀλλ' ὑποπτέθη τὴν ἀνυπομονησίαν μου, καὶ μὲ ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ ἀναβάλω τὴν ἀναχώρησίν μου. Ἐγὼ δὲ ἐδέχθην εὐχαρίστως ταύτην τὴν συμβουλήν.

Τὸ ταξείδιόν μου διήρκεσε δύο ἡμέρας καὶ μίαν νύκτα, ἀλλ' ἔφθασα πολὺ βραδέως τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς πορείας. Ματαίως παρώτρυνα τὸν ταχυδρόμον διὰ χρημάτων καὶ λόγων, ἡ νύξ ἐπροχώρησε, καὶ ἦμην μακρὰν ἀκόμη τοῦ ἀντικειμένου τῶν πόθων μου. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τριῶν σχεδὸν μηνῶν δὲν εἶδον τὴν Φαννήν, ἐσκίρτων ἀπὸ χαρὰν ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐντὸς βραχέως χρόνου ἔμελλον νὰ ἦμαι εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνης ἢ ἡγάπων ἀποκλειστικῶς!

Εἶναι ἀληθές ὅτι πρὶν γνωρίσω τὴν Φαννήν, εἶχον ἀγαπήσει ἄλλην. Ἰπῆρξε πάλαι ποτε δι' ἐμὲ Ἰουλία τις, ἥτις μοι ἠρπάγη ὑπὸ τῆς ἀλαζονείας τῶν γονέων τῆς, καὶ ἦν ἐνούμφευσαν μὲ πλούσιόν τινα εὐπατοῖδην Πολωνόν· ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἦν ὁ πρῶτος καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἀλλ' ἐκείνη μὲν κατέστη κυρία Σταρόστη, ἐγὼ δ' ἐγνώρισα τὴν Φαννήν, καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο αἰσθημα ὕπερ ἡ Φαννὴ μοι ἐνέπνευσεν ἦν σεβαστότερον, ἱερώτερον, ἀβρότερον τοῦ πρώτου. Ἡ Ἰουλία ἦν ἡ θεὰ τῆς φαντασίας μου, ἀλλ' ἡ Φαννὴ ἦν ἡ θεοτής τῆς καρδίας μου.

Τὸ ὄρολόγιον τῆς πόλεως ἐσήμανε μίαν ὥραν ὅτε εἰσῆλθόμεν εἰς τὰς σιωπηλὰς ῥύμας τῆς. Κατέβην εἰς τὸ ταχυδρομικὸν κατάστημα καὶ ἀφῆκα ἐκεῖ τὸν ὑπηρέτην μου, ἀποφασίσας νὰ ἐπιστρέψω καὶ ἐγὼ αὐτὸς διὰ νὰ περάσω ἐκεῖ τὴν νύκτα, ἐὰν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἐκοιμῶντο ἤδη πάντες· Διευθύνθη πρὸς τὸ πρᾶστειον εἰς οὗ τὴν ἐσχατιάν

ὑποῦτο ἡ εἰρηναία κατοικία μου, σκιαζομένη ὑπὸ μεγάλων κερυῶν, καὶ ἦς αἱ ὕελοι τῶν παραθύρων ἀντέπεμπον μακρὰν τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

Δυσάρεστος ἐπίσκεψις.

Τὸ πᾶν ἐκοιμάτο! Ὡ Φαννή! Φαννή! ἐὰν ἐγρηγόρεις ὀπίσθι δόδνης καὶ ὀπίσου τρόμου θὰ μὲ εἶχες ἀπαλλάξει! — Ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἡ σύζυγός μου, τὰ τέκνα μου, οἱ θεράποντές μου. Οὐδαμοῦ εἶδον φῶς. Δεκάκις περιῆλθον τὴν οἰκίαν. Δὲν ἤθελον οὐδένα νὰ ἀφουγίσω.

Εὐτυχῶς τὴν μικρὰν θύραν τῆς σκιάδος τοῦ κήπου, ἣν ἠμέλησαν νὰ κλείσωσιν, εὗρον ἀνοικτὴν καὶ εἰσῆλθον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο τὸ κάμιστρον τῶν ἐργοχειρῶν τῆς Φαννῆς εἰς τὴν λάμπην τῆς σελήνης εἶδον δισεπαρμένους ἐπὶ τοῦ παπέδου καὶ ἐπὶ τῶν καθεδρῶν τοὺς ξυλίνοὺς ἵππους, τὰς σάλπιγγας καὶ τὰ ἀθύρματα τῶν τέκνων μου. Ἀναμφιβόλως διῆλθον τὴν δειλὴν εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Ἦμην εὐτυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσημάντων τούτων πραγμάτων. Ἐκάθησα λοιπὸν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ διέλθω ἐκεῖ τὴν νύκτα οὕσαν καθαρὰν καὶ γλυκαίαν, καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθισμένων δένδρων διῆκε μέχρις ἐμοῦ.

Ὅταν ἐπὶ τεσσαράκοντα ὥρας στερηθῆ τις τοῦ ὕπνου, δὲν δυσχεραίνει ἐκλέγων κοίτην πάραυτα ὅθεν ἀπεναρκώθη. Ἀλλὰ μόλις ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτε ὁ τρυγμὸς τῆς θύρας μὲ ἀνῆγειρεν αὐθις. Ἠγέρθην, καὶ εἶδὼν τινα εἰσερχόμενον καὶ ἐκ πρώτης μὲν ὄψεως τὸν ἐξέλαβον ὡς κλέπτην, φαιτασθῆτες ὅμως τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε διέκρινα τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα!

— Πόθεν ἔρχεσθε; τὸν ἠρώπησα.

— Ἐκ Πράγης καὶ ἀπέρχομαι πάλιν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν. Διαβαίνων δὲ ἠθέλησα νὰ σὰς ἴδω, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἐμαθον παρά τοῦ ὑπρέτου σας ὅτι ἦλθετε, καὶ ἐπίστευον νὰ εἶρω τὸ πᾶν ἄνω κάτω εἰς τὴν οἰκίαν σας. Δὲν προτίθεσθε, νομίζω, νὰ διέλθητε τὴν νύκτα εἰς αὐτὸ τὸ ὕγρον μέρος;

Διέβην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον, τρέμων ὀλοσώμως, τοσοῦτον ἡ ὀπτασία ἐκείνη μὲ ἐτρόμαξεν. Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω τὴν ὑπαρξίν τοῦ Μεφιστοφίλου, (1) θὰ ἐπίστευον ὡσαύτως ὅτι αὐτὸς οὗτος ἦτο ἐνώπιόν μου καὶ ἐγέλων μὲν κατ' ἐμαυτὸν διὰ τὸν τρόπον μου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν καταστείλω, διότι οἱ τραχεῖς

χαρακτῆρες τοῦ ἐκ Πράγης φίλου μου ἦσαν περισσότερο ἀλόγη φοβεροὶ εἰς τὴν λάμπην τῆς σελήνης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδόλου ἀπαισιώτερον.

— Μὲ ἐτρομάξατε ἀληθῶς ὡς φάσμα! τῷ εἶπον. Πῶς ἤυρετε τὴν θύραν τῆς σκιάδος ταύτης; Εἴσθε παντογνώστης.

Ἦρχισε νὰ γελᾷ κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον. Μὲ γνωρίζετε τώρα, εἶπε, καὶ εἰξεύρετε τί θέλω παρ' ὑμῶν;

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν σὰς γνωρίζω καλλίτερον ἐδῶ ἢ ἐν Πράγῃ, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι, ἐὰν ἦμην δεισιδαίμων, θὰ σὰς ἐξέλαβον ἀντὶ τοῦ διαβόλου ἀδιάφορον, καὶ αὐτὸς ἂν ἦσθε, δὲν θὰ ἐφοβούμην μήτε τὰς προσφορὰς σας μήτε τὰς ὑπηρεσίας σας, διότι ἡ εὐτυχία μου εἶναι πλήρης.

— Ὡ! ὦ! Νομίζετε ὅτι ὁ διάβολος θὰ ἤρχετο νὰ σὰς κάμη προσφορὰς ἢ δῶρα; τοῦτο ἦτο καλὸν εἰς τὸν ἀρχαῖον καιρὸν, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον εἰσέτι εἰς τὸν διάβολον καὶ προσφυλάττοντο ἀπ' αὐτοῦ τότε ἦτον ἀνάγκη συνθηκολογίας. Ἀλλὰ σήμερον ὅτε οὐδεὶς πλέον πιστεύει τὴν κόλασιν, καὶ ὅτε ὁ ὑγιῆς νοῦς θέλει νὰ ἐξακριβῶνῃ τὰ πάντα, οἱ ἄνθρωποι εὐχερέστερον συλλαμβάνονται.

— Ἰδοῦ τί καλεῖται σατανικὴ ὁμιλία! ἀνέκραξα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα γελῶν, λέγων τὴν ἀλήθειαν, διότι οὐδεὶς πλέον θέλει νὰ τὴν πιστεύσῃ. Ἐφ' ὅσον ἡ ἀλήθεια ὑπῆρχεν ἰσθὰ παρὰ τοῖς θνητοῖς, ὁ Σατανᾶς ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἦναι ὁ πατήρ τοῦ ψεύδους· τώρα τὸ πᾶν μετεβλήθη, καὶ ἡμεῖς οἱ κακόμοιροι διάβολοι εἴμεθα πάντοτε οἱ ἀντίποδες τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ἄρα δὲν εἴσθε ἀντίπαλός μου, διότι σέπτομαι περὶ τούτου ὡς ὑμεῖς.

— Καλῶς! εἴσθε ἤδη ἰδικός μου. Ὅταν μοὶ ἐγκαταλιμπάνῃ τις μίαν μόνην τρίχα, κρατῶ ἤδη ἔβην τὴν κεφαλήν· ἀλλ' ἐδῶ κάμει ψυχρός, καὶ ἡ ἄμαξα ἴσως ἤδη εἶναι ἐξευγμένη· πρέπει νὰ ἀναχωρήσω, λοιπὸν, χαῖρε.

Τὸν συνώδευσα μέχρι τοῦ ταχυδρομείου, ὅπου ἡ ἄμαξά του ἦτο πραγματικῶς ἐξευγμένη.

— Θέλετε νὰ ἀναβῶμεν καὶ νὰ ἀποχαιρετισθῶμεν, λαμβάνοντες τὸ πόνσιον τὸ ὅποιον διέταξεν πρὶν ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας; μοὶ εἶπεν.

Ἀπεδέχθην τὴν πρόσκλησίν του, καθόσον δὲν δυσχεροστούμην νὰ εὐρεθῶ εἰς δωμάτιον θερμὸν.

(1) Τὸ δαιμόνιον ἐν τῷ Φῶτῳ τοῦ Goethe. Σ. Μ.

Ἡ Πτώσις

Τὸ πόνσιον ἦτο ἔτοιμον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὅτε δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ξένος τις περιεπάτει εἰς τὴν αἴθουσαν μετ' ἤθους σκυθρῶποι ἦτο γέρον ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ σώματος ἰσχυροῦ. Δέματα καὶ κιβώτια ἦσαν διεσπαρμένα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, παρετήρησα ἐπίσης λαχώριον, καλύπτραν ἀχύρινον, πέτασον καὶ χειρίδας γυναικός.

Ἐνῶ ἐπίνομεν, ὁ ξένος εἶπεν εἰς ὑπερέτην ἐρχόμενον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποσκευὴν. — Εἰπέ εἰς τὴν σύζυγόν μου, ὅταν ἔλθῃ, ὅτι ἐπαγίασα· θὰ ἀναχωρήσωμεν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. — Δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν σκιάδα τοῦ κήπου, καὶ ἐζήτησα ἐπίσης κλίνην. Ὁ ξένος ἐξῆλθε. Συνδιελέχθημεν ἀκόμη χρόνον τινα κενοῦντες τὰ ποτήριά μας. Τὸ ἐρωθρὸν ἔνδυμα ἠγέρθη τέλος, μετέβη εἰς τὴν ἀμαξάν του, καὶ ἐνῶ τὸν ἐβοήθουν νὰ ἀναβῆ, μοὶ εἶπε — Θὰ ἐπανιδώμεν εἰσέτι ἀλλήλους.

Ἡ μάστιξ τοῦ ταχυδρόμου ἀντήχησε, καὶ οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν τροχάδην. Ἐγὼ δ' εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον, εὔρον γυναῖκα λαμβάνουσαν τὸ λαχώριον καὶ τὰς χειρίδας· αὕτη ἐστράφη πρὸς με εἰσελθόντα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσω. Ἦτον ἡ Ἰουλία, ὁ πρῶτός μου ἔρωσ. Καὶ αὕτη δὲ ἐτρόμαζεν οὐχ ἦττον ἐμοῦ.

— Δι' ὄνομα θεοῦ! εἶσαι σὺ ἡ ψυχὴ σου, Ῥοβέρτε;

— Ἰουλία! ἀνέκραξα, καὶ πᾶσαι αἱ ἐνθυμήσεις τοῦ ἔρωτος διηγέρθησαν εἰς τὴν θέαν της. Τὴν ἐπλησίασα, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις δακρύων, ἤνοιξε τὸς ἀγκάλας της καὶ ἐγὼ ἐβρίθην εἰς αὐτὰς καταγοητευμένος.

Μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις, ἐνεθυμήθη τὸν τόπον ὅπου νύρισκόμεθα. — Ἐλθε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, Ῥοβέρτε, εἶπε ῥίπτουσα τὸ λαχώριον ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἔχομεν τόσα πράγματα νὰ εἴπωμεν!

Τὴν ἠκολούθησα· ἐκαθίσταμεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. — Ἐδῶ, μοὶ εἶπε, δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν ἐλευθέρως. Καὶ διηγῆθημεν ἀλλήλοις πᾶσαν τὴν παρελθοῦσαν ἡμῶν ζωὴν. Ἡσθάνθη αὐθις τὸν παροξυσμὸν ἀρχαίου ἔρωτος ὃν ἐπίστευόν ἐθεσμένον διὰ παντός. Ἡ Ἰουλία δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὴν πρὸς ἐμὲ στοργάν της· ἦτον ὠραιότερα ἤδη, καὶ μᾶλλον περιλαμπῆς παρά ποτε, μοὶ ὀμίλησε δὲ περὶ τῶν ἀρχαίων μας ὄρκων· τὸ πῦρ τοῦ πάθους μετεδίδατο διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ λόγων ἡμῶν.

Θελήτησαν ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἐπεκράτει εἰς τοὺς λόγους καὶ τὸ ἄτομον τῆς Ἰουλίας. Πᾶσαι αἱ παρελθοῦσαι ἐπιθυμίαι μου ἀνεζωογονήθησαν· τῇ ἐνεθύμησα τὴν πρώτην ἡμῶν ἐν τῷ χωρῷ ἐντευξιν, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἀδελφῆς της, τὰς ἐν τῷ δουρικῷ κήπῳ συνεντεύξεις μας, τοὺς περιπάτους ἡμῶν διὰ τῆς λέμβου μετὰ τῶν γονέων μας, καὶ ἐντὸς ὀλίγου δὲν ὑπῆρχε παρελθὸν δι' ἡμᾶς οὐδὲ μέλλον. Ἐλησημονήσαμεν ὅτι δὲν ἀνήκομεν πλέον ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ· ὠμιλήσαμεν δακρυρροοῦντες περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ χωρισμοῦ ἡμῶν, καὶ ἐκάλυφα αὐτὴν δι' ἀσπασμῶν διαπύρων.

ὦ! ἀνθρώπινος ἀδυναμία!

Αἴφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη, καὶ ὁ ἰσχνὸς γέρον εἰσῆλθε λέγων, — Τίς λοιπὸν εἶναι τόσον ἀργὰ μετὰ σοῦ, Ἰουλία;

ἠγέρθημεν ἔντρομοι. Ὁ εὐπατρίδης ἀνεκόπη ἐπὶ στιγμὴν ὠχρὸς καὶ ἀκίνητος· ἔπειτα ἀναπηδῶν πρὸς τὴν Ἰουλίαν, τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς μακρᾶς μελαγχρῆς κόμης της, καὶ τὴν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀνακράζων. Ἀθλία! τί ἐπραξας;

ἠθέλησα νὰ τὴν βοηθήσω· ἀλλ' ἐκεῖνος με ἀπώθησε μετὰ τσοσούτης μανίας, ὥστε ἔπεσα ἀνατραπέσις. Ἀνωρθώθην διὰ μιᾶς, ἀλλ' ἔτρεξε πρὸς με διὰ νὰ με καταβάλλῃ αὐθις. Ἐν δὲ τῇ ἀπελπισίᾳ μου, ἔλαβον μάχαιραν κειμένην ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὴν ἐπαλλον πρὸ ἐμοῦ διὰ νὰ τὸν τρομάξω· ἀλλ' ἐν τῇ τυφλῇ αὐτοῦ λύσσει με ἔδραξεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἠγωνίζετο νὰ με πνίξῃ. Κινδυνεύων τότε τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἐπρέτεινα τὸ ὄπλον μου καθ' ὕλας τὰς διευθύνσεις· τέλος τὸν ἐπέτυχον καὶ κατέπεσε πάραυτα. Ἡ μάχαιρα εἶχε διαπεράσει τὴν καρδίαν.

Ἡ Ἰουλία ἔπεσεν ἀναίσθητος πλησίον τοῦ συζύγου της. Ἀπέμεινα ξηρὸς, ἀπληπισμένος, μὴ γινώσκων τί νὰ ἀποφασίσω. — ὦ! ταλαίπωρα τέκνα μου! ὦ! δυστυχῆς Φαννή! ἀνέκραζον, ὁ πατήρ σας εἶναι δολοφόνος!

Ὁ θόρυβος τῆς πάλης ἡμῶν εἶχεν ἀφυπνίσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας. ἤκουσα νὰ φωνάζωσι, νὰ πηγαίνωσι, νὰ ἐρχωνται, νὰ κτυπῶσιν εἰς τὰς θύρας. Δὲν μοὶ ἔμεινεν ἄλλος τρόπος σωτηρίας παρά τὴν φυγὴν. Ἐλαβον λαμπάδα διὰ νὰ με ὀδηγῇ εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς οἰκίας, καὶ ἔσπευσα νὰ ἀπομακρυνθῶ.

Ὁ ἐμπρησμός.

Καταβαίνων τὴν κλίμακα, διελογιζόμενη νὰ τρέξω εἰς τὴν οἰκίαν μου, νὰ τοὺς ἐξυπνίσω, νὰ τοὺς θλίψω ἅπαξ· εἰσέτι ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ

ἔπειτα νὰ φύγω ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ὁ Κάϊν, διὰ νὰ διαφύγω τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' εἶδον τὰ ἐνδύματά μου αἵματοβαφῆ, καὶ ἔτρεμον μήτοι ἀνακαλυφθῶ. Ἡ παρά τὴν φύμην θύρα τῆς οἰκίας ἦν κεκλεισμένη. Ἐπιστρέφων δὲ διὰ νὰ φθάσω τὴν αὐλήν, ἤκουσα φωνάς καὶ ψιθυρισμοὺς ἠχοῦντας ὀπισθέν μου· διέβην τὴν αὐλήν φύγων πρὸς τοὺς χορτοβολῶνας· ἐγίνωσκον ὅτι ἐκεῖθεν ἠδυνάμην νὰ μεταβῶ εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους τοὺς ὀπίσω τῆς πόλεως.

Τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐμελλον νὰ ὑπερπηθῶ τὴν τελευταίαν θύραν, ἠσθάνθην ἑμαυτὸν κρατούμενον ἐκ τῶν ἐνδυμάτων μου. Ἐπάλασσα ἐναγωνίως, ἔρριψα τὴν λαμπάδα εἰς τοὺς ἐκ χόρτου σωρούς τοὺς ἐνώπιόν μου ὑψουμένους, ἐλπίζων νὰ διασωθῶ τοιοῦτοτρόπως, καὶ τρώντι με ἀπέλυσαν τρέξαντες νὰ σβύσωσι τὸ πῦρ. Τοιοῦτοτρόπως ἐσώθην.

Ἐτρῆξα τυφλῶς διὰ τῶν αἱμασιῶν καὶ τῶν τάρφων, δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ φαντάζωμαι τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου. Τὸ αἶσθημά τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἔπνιγεν ἐν ἐμοὶ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας καὶ τῆς φύσεως. Ὅταν ἐσυλλογιζόμην τὴν εἰρηνικὴν ἐπιστροφὴν μου καὶ τὰ ἐπελθόντα μοι συμβάντα, ἀμφέβαλλον εἰσέτι περὶ τῆς πραγματικότητος· ἀλλὰ τὰ αἵματοβαφῆ ἐνδύματά μου, ἡ φρίκη ἣτις με ἐβασάνιζε, τὸ πᾶν μοι ἐβεβαίουν τὴν θλιβεράν ἀλήθειαν. Ἐδραμον ἀπνευστὶ μέχρι οὗ αἱ δυνάμεις μου με ἐγκατέλειπον. Ἐὰν εἶχον εἰσέτι ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας, ἢ ἐὰν εὐρίσκειτο χεῖμαρξος εἰς τὴν διάβασίν μου, ἀναμφιβόλως θὰ κατέστρεφον τὸν βίον μου.

Ἀποστάζων κρουνηδὸν τὸν ἰδρώτα, πνευστιῶν, με τὰ γόνατα τρέμοντά, ἐξηκολούθουν φύγων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἴσταμαι διὰ νὰ ἀναλάβω δυνάμεις· πολλάκις ἐλίγου δεῖν ἐλειποθήμην εἰς ἀδυναμίαν.

Τοιοῦτοτρόπως ἔφθασα εἰς Π... , τὸ πλησιέστερον χωρίον ἐπὶ τῆς λεωφόρου. Ἐνῶ ἐσκεπτόμην ἐὰν ἔπρεπε νὰ προχωρήσω μακρότερον ἢ νὰ περιμεῖνω τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, οἱ κώδωνες τῆς πόλεως ἤρχισαν νὰ ἠχῶσι, πάραυτα δὲ ὄλοι οἱ τῶν δῆμων τοῖς ἀνταπεκρίθησαν ἦν τὸ διεγερτήριον.

Ἐκαστὸς ἦχος, ὃν ὁ ἄνεμος ἔφερεν, ἔσχιζε τὴν ψυχὴν μου. Ἐφερον τὰ βλέμματά μου περὶ ἐμέ· ἄμετρος στήλη φλογὸς καὶ καπνοῦ ὑψοῦτο ἐκ τῶν τειχῶν τῆς γενεθλίου πόλεώς μου μέχρι τῶν νεφῶν, καὶ ἐγὼ ἤμην ὁ ἐμπρηστής! Ὡ σὺζυγέ μου!

Ὡ τέκνα μου! ὁποῖαν ἔγερσιν σᾶς ἠτοίμασεν ὁ πατήρ σας!

Μοὶ ἔφάνη ὅτι ὄν τι ἀόρατον με ἤρπαζεν ἀπὸ τῶν τειχῶν καὶ με ἔφερεν ὑπὲρ τὴν γῆν. Ἐφευγον μετὰ ταχύτητος ἀκατανοήτου. Διήλθον τὸ χωρίον ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἔφθασα γειτονικὸν τι δάσος. Αἱ φλόγες ἐφώτιζον τὴν ἐξοχὴν ὡς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, καὶ ὁ ἀντηχῶν κρότος τῶν κωδῶνων μοὶ ὑπεδείκνυε τοὺς τόπους οὓς ὤφειλον νὰ φύγω.

Ὅτε εἰσέδυν ἐφ' ἱκανὸν εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ δάσους, ἵνα μὴ βλέπω πλέον τὴν ὑπέρυθρον λάμψιν τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἣτις ἀντανέκλα τὴν σκιάν μου ἐπὶ τῆς διαβάσεώς μου, ἐστάθην στερηθεὶς τῶν δυνάμεών μου. Ἐπεσον στεναζῶν ἐπὶ ἐδάφους ὑγροῦ, πλήσσω τὴν γῆν διὰ τοῦ μετώπου μου, καὶ ἐκρίζων σπασμοδικῶς τοὺς κλάδους καὶ τὰ χόρτα. Ἦθελον ν' ἀποθάνω καὶ δὲν ἠδυνάμην.

— Ἐπίορκος, δολοφόνος, ἐμπρηστής, καὶ πάντα ταῦτα ἐν ἀκαρεῖ. Ὡ! τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα εἶχε δίκαιον· «ὄδός μοι μίαν τρίχα καὶ πάραυτα ἔχω ὄλην τὴν κεφαλὴν!» Ὅποῖαν κακὴν εἰμαρμένην μοὶ ἔφερεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ἔβλεπον τὴν Ἰουλίαν, δὲν θὰ ἐλησμόνουσιν τὴν Φαννὴν, δὲν θὰ ἔπραττον φόνον, οὐδὲ θὰ ἔθετον τὸ πῦρ εἰς τὴν γενεθλίον μου πόλιν· δὲν θὰ ἤμην ἐδῶ ἕορὰ τῆς ἀπελπισίας, βδελυσσόμενος ἑμαυτὸν, καὶ καταρώμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μου!

Ἐν τούτοις οἱ κώδωνες ἐξηκολούθουν νὰ ἀντηχῶσι καὶ νὰ αὐξάνωσι τὸν τρόμον μου. Ἐχαίρον ὅτι ἡ ἡμέρα δὲν ἦλθεν. Ἡδυνάμην εἰσέτι νὰ ἐλπίσω φυγὴν διὰ τινος χρόνον πρὶν ἢ αὐτῇ χαράξῃ, ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου ἔρβυσαν ἄφθονα ἅμα ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἡ ἀνατέλλουσα ἡμέρα ἦτο ἡ πρώτη Μαΐου, ἡ ἑορτὴ τῆς Φαννῆς, ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦν ἐώρταζον συνήθως ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου, καὶ τῶν φίλων μου. Ἄλλη τις σχέψις μοὶ ἐπῆλθεν εὐθύς. Ἡ νύξ αὕτη ἡ παραμονὴ τοῦ Μαΐου, ἦτον ἐπίσης ἡ νύξ τῶν μαγικῶν ὀργίων! — Ἀλλόκοτον πεπρωμένον! αἱ ἀρχαῖαι δεισιδαιμονίαι τὴν θεωροῦσιν ὡς τὴν τρομερὰν νύκτα, καθ' ἣν αἱ ψυχαὶ ἐξέρχονται τῶν τάφων, καὶ καθ' ἣν ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του ἔρχονται νὰ ἐορτάσωσι τὰ ὄργιά των εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Διαβολοβουνίου. Τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα καὶ οἱ ἀλλόκοτοι λόγοι του ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην μου. Διατί νὰ τὸ ἀρνηθῶ; θὰ ἐδίδοκ τὴν ψυχὴν μου ἐὰν ἦτο ἐκεῖνος ὃν ὑπεκρίνετο ἀστειευόμενος ἐν τῇ σιαδί, καὶ ἐὰν ἠδύνατο νὰ μοὶ ἀποδώσῃ ζῶν ἡσυχον, τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα μου.

Ἄλλ' ἡ ἐπικλήδεις κωδωνοκρουσία ἠκούετο εἰσέτι. Ἡρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν δρόσον τῆς πρωίας. Ἀπεσπάσθην τότε τοῦ ἀσύλου μου, καί, ἐπαναλαβὼν τὴν πορείαν διὰ μέσου τῶν θάμνων, ἦλθον μέχρι τῆς ὁδοῦ.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Η ΝΗΣΟΣ Κέρκυρα, ἥτις μετὰ τὴν Κεφαλληνίαν εἶναι ἡ μεγαλύτερα τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου, κεῖται κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἀφ' ἐνὸς τοῦ Ἀδριατικοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἰονίου πελάγους, καὶ χωρίζεται τῆς Ἠπείρου δι' ἐνὸς αὐλῶνος (canal), τοῦ ὁποίου τὸ μέγιστον πλάτος εἶναι ὡς ἔγγιστα 14 μίλια ἀγγλικὰ, τὸ ἐλάχιστον 11/4 μιλ. τὸ δὲ βάθος 240 ποδῶν. Ἀπέχει τοῦ Βουθρωτοῦ δώδεκα μίλια καὶ πενήτηντα τῶν Ἀκροκεραυνίων ὄρέων. Τὸ μῆκος αὐτῆς λογίζεται 38 μιλ. ἀγγλ. ἐπὶ 16 μιλ. πλάτους, ἡ δὲ ἐπιφάνειά της δὲν ὑπερβαίνει τὰ 160 μίλια ἰταλικά.

Ἡ νῆσος στολιζέται ὑπὸ σειρᾶς ὄρέων ἧτις ἐκτεταμένη κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ποικίλλεται χαριέντως ἐπ' ἄπειρον. Διαιρεῖται δὲ εἰς τέσσαρα τμήματα Ἀγύρω κατὰ τὸ δυτικόν, Ὄρος κατὰ τὸ βόρειον, Μέττη κατὰ τὸ κέντρον καὶ Λευκίμνη κατὰ τὸ νοτιανατολικόν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς εἶναι σχεδὸν πικταχοῦ γεωργίσιμος, γλῶη τερπνὴ καλύπτει αὐτὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐνικυτοῦ καὶ οἱ γλυκύτεροι καρποὶ, τὰ ὠραιότερα ἄνθη καὶ τὰ ποικιλώτερα φυτὰ γεννῶνται ἀφθόνως ἐπὶ τῆς νήσου. Τὸ δὲ κλίμα αὐτῆς εἶναι γλυκὺ, μέτριον καὶ τερπνότατον. Ὁ μέγιστος βαθμὸς θερμοκρασίας φθάνει εἰς 29 βαθμοὺς ἄνωθεν τοῦ 0, τὸ δὲ μέγιστον ψῦχος πέντε βαθμοὺς κάτωθεν αὐτοῦ. Αἱ ὥραι τοῦ ἔτους διακρίνονται ἐπαισθητῶς καὶ ἐκάστη αὐτῶν ἔχει ἰδίαν χάριτα. Τὸ ἔαρ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑγρὸν, τὸ θέρος οὐδέποτε σφόδρα καυστικόν ἢ θερμότης προβαίνει βαθμηδὸν καὶ μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηνεμίας καθίσταται ὀχληρὰ, ὅπερ σπανίως συμβαίνει, διότι οἱ δυτικοὶ καὶ βορειοδυτικοὶ ἄνεμοι πνέουσι καθ' ἐκάστην σχεδὸν μετὰ τὴν μεσημβρίαν κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ θέρους. Τὸ φθινόπωρον εἶναι συνήθως τερπνὸν περὶ τὰς ἀρχάς, περὶ δὲ τὰ τέλη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βροχερὸν, κατὰ τὴν ἐπιβροχὴν τῆς ἰσημερίας. Τὸ ἡλιοστάσιον τοῦ χει-

μῶνος φέρει ἡμέρας τερπνὰς καὶ γαληνιαίας, καθ' ἃς καταπληκτικὸς παρίσταται εἰς τὰ ὄματα τοῦ περιηγητοῦ ὁ γλαυκὸς τῆς Κερκύρας οὐρανός (1)

Ἡ νῆσος Κέρκυρα ἔλαβε κατὰ καιροὺς διαφόρους ὀνομασίας. Ἐνταῦθα δὲν θέλομεν παραθέσει εἰμὴ τὰς κυριωτέρας ἐξ αὐτῶν.

Τὸ ἀρχαιότερον τῆς νήσου ὄνομα εἶναι Δρεπάνη. Ἐλαβε, νομίζομεν, τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τοῦ δρεπανειδοῦς αὐτῆς σχήματος. Μυθολογείται ὅτι εἰς τὰ νῆσον ἐκρύφθη τὸ δρέπανον δι' οὗ ὁ Ζεὺς ἀπέτρεψε τὰ αἰδοῦντα τοῦ πατρὸς του Κρόνου (2)

Μάκρις (3). Ἰνομάσθη οὕτω ἐκ τῆς Θεᾶς Μάκριδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀρισταίου, ἧτις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἔθρεψε τὸν Διώνυσον μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εἰβοίας καὶ ἐκείθεν διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον, εἰς ἣν ἔδωκε τὸ ἴδιον αὐτῆς ὄνομα.

Σχερία ὡς ὁ Ὀμηρὸς λέγει καὶ ὁ Στράβων ἐπιβεβαίωσι (4). Οἰκοῦντες κατὰ πρῶτον οἱ Φαίαικες τὰ εὐρύχωρα πεδία τῆς ὑπερείας καὶ παρενοχλοῦμενοι ὑπὸ τῶν Κυκλώπων, τῶν ἀγριωτέρων καὶ θηριωδεστέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, μετέβησαν τῆ συνδρομῇ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ναυσιθέου εἰς τὴν Σχερίαν (5).

Φαιακίς καὶ Φαιακία. Ἐκλήθη οὕτω ἐκ τοῦ Φαίακος, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἄσωποῦ (6).

Κέρκυρα καὶ ὀρθότερον Κόρκυρα. Ἀποικίσαντες οἱ Κορίνθοι τὴν Σχερίαν ὠνόμασαν αὐτὴν Κόρκυρα. Φαίνεται, ὅτι ἡ νῆσος μετωνομάσθη Κόρκυρα ἀπὸ Κορκύρας μιᾶς τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἄσωποῦ. (7). Κορφοὶ καὶ Κορυφή. Ἰνομάσθη, οὕτω, νομίζομεν, ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφή, τὸ ὁποῖον εἶναι δικόρυφον.

Οἱ πρῶτοι τῆς Κερκύρας κάτοικοι ἀγνοοῦνται. Πιθανὸν οἱ Πελασγοὶ οἵτινες ἐκράτουν τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου νὰ μετέβησαν ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον. Μετὰ ταῦτα κατόκησαν τὴν νῆσον οἱ Φαίαικες, οἵτινες, ὡς εἶδομεν, κατοικοῦντες τὴν ἀχανῆ ὑπερείαν καὶ παρενοχλοῦμενοι ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Κυκλώπων μετέβησαν τῆ συνδρο-

(1) Ὅρα τὴν ἀνάμνημον πραγματείαν Details sur Corfou σελ 4.

(2) Γεωγραφία Μελετίου σελ. 324.

(3) Ὀδυσ. Ε' στιχ. 34.

(4) Βιβλίον Ε' σελ. 269.

(5) Ὀμηρὸς Ὀδυσ. Ζ' στιχ. 4.5.6.7.8.

(6) Διόδωρος Σικελ. Βιβλ. 4 παρ. 14.

(7) Μελέτιος Γεωγρ. σελ. 324.